

Na hrubohmotné hranici.

Miliony pozemských lidí nazývají se hledači, a přece jimi nejsou! Mezi pokorným hledáním a samolibým, ješitným bádáním je veliký rozdíl! A tito pozemští lidé nejsou hledači, nýbrž chtějí být jen průzkumnými badateli; neboť k **pokoře**, kterou vážné hledání nutně vyžaduje, nedosáhne žádný člověk dneška.

Avšak navzdory tomu se všichni nazývají hledači Pravdy, ba dokonce si představují, že se v pátrání po ní stali již vědouchy. V nejlepším případě, tam, kde chtějí bližním ukázat skromnost, činí si alespoň právo na částečné vědění, avšak bezpodmínečně na větší vědění vůči spolubádajícím.

Taková domýšlivost mohla by být prostě zařazena mezi směšné grotesky, pokud by v sobě nenesla tak časté nebezpečí a odedávna by nebyla nebezpečná. Pozemsky je nebezpečná pro současníky, duchovně nebezpečná pro samotné takto domýšlivé. A přece to nemůže být jiné, dokud bude rozum pokládán za nejvyšší. Neboť bádání, průzkum je **jen** práce rozumu. Co však může tento rozum, který vychází z hrubohmotného mozku, a proto je také podroben hrubohmotným prazákonům stvoření, který sám se počítá k hrubohmotnosti v té nejjemnější formě, co může vyzkoumat tento rozum z **duchovna**, s nímž nemá vůbec nic druhově příbuzného? **Na této jedině, zcela přirozené skutečnosti selhává přitom již všechno!**

Z tohoto důvodu ukazují všichni pozemští lidé, kteří se nazývají hledači Pravdy nebo Boha, již celým svým druhem působení úplnou neschopnost pro každé chtění hledat v

duchovnu. Již používání slova „hledání“ poukazuje na sebeklam. Při opravdovém hledání může nastat vždy jen **nalezení**, přesněji řečeno, může při tom být bráno v úvahu jen přijímání. Přijímání z moudrosti Boží, kterou On vložil do stvoření. „Nalezení“ zákona, který stvoření zformoval a také je udržuje v pohybu, aby tudíž mohlo být zachováno a podporováno, poháněno k trvalému vývoji.

Takového „nalezení zákona“ není schopen však člověk dosáhnout svým badatelským chtěním! Musí v tom rychle uvíznout; neboť v každém případě nutí ho již počátek jemnohmotnosti zastavit. V konečném bodě jemné hrubohmotnosti nemůže člověk se svým badatelským chtěním již dál.

Jemnohmotnost je a zůstane lidskému rozumu cizím druhem, se kterým nemůže dosáhnout spojení. Bez spojení však nemůže také nikdy nastat pochopení ani žádné vidění nebo slyšení, tím méně bádání, zkoumání nebo zařazení do hrubohmotných pojmů, které rozum nemůže postrádat jako důkaz toho, že stojí pod hrubohmotným zákonem, na který zůstává pevně připoután. Tím zůstává každý dosavadní „hledáč“ nebo „**duchovní badatel**“ vždy úzce vázán na hrubohmotnost a nikdy nemůže překročit její nejjemnější hranici ani při skutečném vysokém výkonu. Prazákon stvoření ho neúprosně zadržuje. Není pro něj vůbec žádná možnost jít dál.

Proto musely často tak žalostně ztroskotat také mnohé takzvané zkušební komise, které se chtěly cítit odhodlané nebo povolány ke „zkoumání“ pravosti mediálních vlastností a jejich výsledků, aby poskytly úsudek, podle kterého by se lidstvo mělo řídit.

Žalostné ztroskotání spočívalo vždy jen na straně **bádajících**, i když chtěli vzbudit zdání o opaku a také sami snad chtěli věřit ve svůj úsudek. Následek neodsunutelných zákonů stvoření ukazuje to však jinak a hovoří **proti** nim. A každé jiné dokazování je proti nezvratnosti Božích zákonů, tedy je falešné a mylné lidské dílo, k čemuž nízká ješitnost a samolibost úzkého omezení slouží jako podnět.

Ze stejného důvodu staví se také pozemské soudy nepřátelsky vůči všem jemnomotným událostem, protože nejsou prostě vůbec schopny vmyslet se do věcí, které leží tak zcela vzdáleny jejich chápání.

Je to však chyba jich samotných, jako následek jejich omezení, které si vytvořily skrze lenost jejich ducha, kterého nechaly klidně spát, zatímco pozemský **rozum**, který pochází z hrubohmotnosti, považují za svého **ducha** a jako takový ho oceňují. Není to vždy chyba těch, které si před sebe předvolávají. Přesto se však nezaleknou nikdy toho, aby v Bohu odporujícím způsobu usuzovaly o věcech, kterým nerozumějí! Ba ještě více, z tohoto neporozumění snaží se přikládat skutečným jemnomotným událostem a také duchovním velmi často úmysl vědomého klamání, a dokonce i podvodu! Je to stejný způsob jednání, jako byl kdysi používán církvemi a světskými soudci v procesech proti čarodějnictví, ne jiný. Není to o nic méně omezené a odporné a přičící se jako tehdy všem prazákonům stvoření.

Výjimky, kdy chce skutečný podvodník pro sebe využít nějakou věc, lze nalézt ve **všech** oborech činnosti těchto pozemských lidí, aniž by se tím smělo s celým oborem předem zacházet s nedůvěrou. V každém řemesle, jakož i v každé vědě, ve

všech odvětvích nejrůznějších profesí. Avšak ty lze nakonec také vždy bez obtíží poznat, protože zlé chtění se nemůže trvale skrývat.

Proto se musí klidnému pozorovateli jevit zvláštní nepřátelství pozemských soudů, jakož i všech lidí rozumu tak nápadně!

Při bližším pozorování se pak snadno zjistí, že jen tlak naprosté neschopnosti vůči těmto věcem je výchozím bodem pohnutky k bezpodmínečnému nepřátelství a snahy to potlačit.

Dnes skutečně žádný člověk nemá tušení o velikosti, o čistotě, a přitom úchvatné jednoduchosti a skutečně velmi lehké srozumitelnosti základních zákonů ve stvoření, podle kterých se pozemské zákony a církve **musí** řídit, pokud chtějí být správné a spravedlivé, a tím i Bohu milé! Nemohou a nesmějí jinak, aniž by působily škodu samy sobě a svým bližním.

Pro všechny tvory to přece nejde jinak, než že se těmto nezvratným zákonům Božím ve stvoření, ze kterých povstali, musí také podrobit, nechťejí-li být škůdci stvoření. Konečně i člověk jakožto tvor musí se jim také podvolit, řídit se podle nich, pokud nechce zahynout skrze svou lehkomyšlnost, svou nadutost a s tím tak úzce spojené rozumové chytráctví. Neboť rozum hraje ve velkém stvoření přece jen malou roli a slouží pouze k činnosti v nejhrubší hrubohmotnosti. Co je nad touto hranicí, není schopen nikdy pochopit a nemůže se proto toho také nikdy účastnit, tím méně něco o tom soudit.

Celé vědění, které pozemské lidstvo má dnes, na které se hrdě odkazuje, pohybuje se **jen** v říši hrubohmotnosti a nejde nad

ni! To svědčí o tom, jak úzce omezené je takovéto vědění; neboť hrubohmotnost je tím **nejspodnějším** ve všech kruzích stvoření, nejhutnějším a nejtěžším, a tím v pojmech také nejomezenějším v tomto pozdějším stvoření!

Také vaše myšlenky jsou jen hrubohmotného druhu, jakožto produkt mozku! Patří k jemné hrubohmotnosti, ke které se tedy počítají také všechny myšlenkové formy, které mohou být tak často viděny médii. Ta se však domnívají, že jsou v říši jemnohmotnosti, nebo dokonce v duchovnu. Již jednou jsem se v jedné přednášce dotkl myšlenkových forem a mluvil také o centrech, která se z nich tvoří, avšak ne o oblastech nebo druzích, k nimž náleží. Myšlenky, stejně jako i myšlenkové formy jsou ještě **hrubohmotného druhu**, i když patří k **jemné** hrubohmotnosti. Nejsou **jemnohmotné**. Jemnohmotné nemá co do činění s jemnou hrubohmotností.

Je to zcela jiný druh a nemůže se smísit s druhem jiným, nýbrž musí stát vždy vedle ostatních, protože jiný druh je také podroben jiným **formám** zákonů. V každém druhu stvoření jsou sice Boží zákony jednotné a pronikají skrze celé stvoření, avšak zákony jeví se navzdory vlastní jednoduchosti v každém druhu stvoření v jiné formě odpovídající tomuto příslušnému druhu. Člověk proto nikdy nemůže s hrubohmotnými nástroji, k nimž patří mozek s rozumem, zkoumat něco, co náleží k jemnohmotnosti, nebo to posoudit, stejně tak i věci, které se dějí v duchovním, pokud k tomu chybí spojení, které je dostupné jen skrze vyzarování.

Cesta záření z hrubohmotného je však uzavřena ještě všem těm, kteří se bezpodmínečně podrobili nadvládě rozumu, který je pevně vázán na hrubohmotnost a její pojmy. Pro tyto vyložené

otroky rozumu je zcela nemožné, aby vysílali vyzářování do jiných oblastí, protože si sami uzavřeli hranici a všechno, co je k vysílání nutné, v sobě nechali zakrhnět.

Lidé lezou již jen po zemi, zatímco jejich síla k rozmachu k výšinám již dávno od nich odpadla, protože ji nevyužili, nepoužívali ji od doby, kdy si začali jako to nejvyšší cenit rozum, který je připoutal k zemi. Museli jste tím propadnout zákonu přizpůsobení, který ve hmotnosti samočinně působí. Děje se vám jako zvířatům, kterým jejich křídla nejprve pomalu zakrhněla a pak zcela zmizela, když je nikdy nepoužívala, nebo jako rybám, kterým se jejich plovací měchýř ke stoupání a udržení se ve vodě časem ztratil, když se držely trvale jen u dna, nuceny k tomu příliš silnými proudy vody.

Přirozeně se to neprojeví rychle ze dne na den, nýbrž nejdříve v průběhu staletí a také tisíciletí. Avšak projeví se to. A u lidských duchů se to již **projevilo!**

Všechno, co správným způsobem usilovně nepoužíváte, musí u vás časem dospět k zakrhnění a zmizí. Samočinně působící přizpůsobení je jen následkem zákona stvoření, zákona **pohybu!** Je to jen **jedním** z jeho mnohostranných účinků. Co se nepohybuje správným způsobem, přirozeně také, co se **neudrzuje** neustále v nutném pohybu, to **musí** zakrhnět a nakonec být zcela odvrženo také od každé hrubohmotné formy; neboť každá forma tvoří se jen podle druhu pohybu.

Nenamítejte snad, že to stojí v rozporu s věděním v tvrzení, že **duch** vytváří tělo. V tom spočívá jen potvrzení a ukazuje to neposunutelnost tohoto zákona; neboť každé chtění ducha **je** pohyb, který dále působě pohyb znovu vytváří!

Jděte a hledejte v přírodě. Pozorujte stvoření samotné. Budete nacházet ryby, které nemohou plavat, poněvadž by se v divokých vodách jen těžko mohly udržet, a proto upřednostňují setrvání u dna řeky. Zakrněl jim plovací měchýř a postupem času i pak zcela zanikl. Jsou zde i ptáci, kteří nemohou létat. Vzpomeňme jen tučňáky, pštrosy a ještě mnohé další. Tvoří a udržuje je vždy jen **ta** část, **ta** schopnost, která je také **používána**, která je tedy činná v zákoně nutného pohybu.

Vy jste však využili tisíciletí k tomu, abyste se doslova křečovitě přimkli na nejnižší a nejomezenější říši hrubohmotnosti, a protože vám byla vším, zavrtali jste se do ní a nyní již **nemůžete** více hledět vzhůru! K tomu jste ztratili schopnost, sami jste tomu odvykli skrze lenost svého ducha, který se již více nechce hýbat vzhůru a dnes u mnohých se již více pohybovat **nemůže!**

Proto bude vám také nyní těžké pochopit **Slovo** z nejvyšších výšin a mnohým bude to zcela nemožné. Kdo je chce měřit jedině **rozumem**, ten nikdy nepozná jeho vlastní hodnotu; neboť pak musí Boží Slovo strhnout dolů do nízkého, hrubohmotného chápání. Ten, který může již jen malicherně myslet, bude také Slovo ve vlastním chápání zmenšovat, nepozná ho tedy a snadno je odloží stranou, protože nevidí **to**, co skutečně obsahuje, a vidět **to nemůže!**

Avšak bude v této své malosti o něm rád mluvit a kritizovat je, dokonce snad i chtít učinit opovrhovaným; neboť takoví lidé konají právě všechno **to**, co **svědčí** o úzké omezenosti jejich vědychtivosti, co zřetelně mluví o neschopnosti hlubšího zkoumání. Můžete denně všude prožívat to, že právě skutečně hloupí lidé se pokládají za obzvláště chytré a pokouší se

rozmlouvat o všem, o čem chytří mlčí. Hloupost je vždy dotěrná.

Pozorujte někdy všechny ty, kteří rádi a nápadně vypravují o jemnohmotných, nebo dokonce o duchovních dějích. Brzy poznáte, že o tom vůbec nic skutečně nevědí. Zejména ti, kteří často hovoří o karmě! Nechte si jednou od těchto lidí dát výklad o karmě. Pojme vás hrůza z chaotického zmatku, který při tom uslyšíte.

A na toho, kdo sám nevypráví, nýbrž se na to skromně ptá, podívejte se nejprve ostřeji, než dáte odpověď. Většina z těchto tazatelů chce pro sebe a své slabosti objevit v karmě jen omluvu. Prahnu **po tom**, aby ve víře ve svou karmu se klidně dál oddávali svým slabostem, někdy dokonce i nevychovanosti se sebeomluvou, že je to jejich karma, když jim z toho vznikají nepříjemnosti. S pokryteckou tváří tak rádi vzdychají: „Je to moje karma, kterou mám splatit!“ Zůstávají u vzdychání, i když by s trochou ohledů na bližní a s trochou sebevýchovy ledacos změnili a mnohého by se mohli vyvarovat, a tím se stávají tyraní svého okolí a rušiteli harmonie!

Nemyslí na to a **nechtějí** na to myslet, že teprve tím si karmu nakládají, která je vrhá staletí nazpět!

Jsou to všechno žvásty, nic než žvásty, pramenící z nedostatku skutečně svěžího chtění a ješitnosti! Škoda každé minuty, kterou člověk obětuje s takto duchovně línými. Nechte je běžet a vezměte si k srdci jedno: Ten, kdo skutečně něco ví, nebude o tom nikdy žvanit!

Ten nepřijímá své vědění **k zábavě** a také je k tomu nepoužívá! Bude odpovídat jen na vážné otázky a také pak ještě

zdráhavě, dokud neví, že k tomu žene tazatele skutečně poctivé chtění.

Hovory lidí o tom jsou z největší části jen prázdné zvuky; neboť chápání všech pozemských lidí nemůže překročit hranici hrubohmotnosti následkem těchto chyb, které ve stvoření učinili, které je udržují dole skrze lenost jejich ducha, kterého zaměňují s pozemským rozumem, a sami si tím tvoří nízkou hranici.

Upusťte v budoucnosti od toho, vy pozemští lidé nynější doby, abyste vytvářeli a vynášeli soudy o věcech, kterým nemůžete rozumět! **Příliš** těžká je vina, kterou tím na sebe nakládáte. Neméně těžká než ta, kterou kdysi na sebe uvalili ti lidé, kteří v tupém zaslepení uvrhli nesčetné tisíce do utrpení a bídy, kteří mnohým vzali pozemský život smrtí upálením po dnech plných muk. V zákoně Pána je to totéž, když vy dnes tyto lidi viníte z podvodu nebo i jen z hrubého klamu!

Snažte se konečně plnit **své** povinnosti vůči svému Bohu a **poznávat Boží zákony**, dříve než chcete soudit! Nemáte žádné právo očekávat odpuštění. Nárok na to jste již sami ztratili skrze váš vlastní zákon, že neznalost nemůže nikoho ochránit před trestem! Oko za oko, zub za zub, **tak** má se nyní dít s **těmi** lidmi, kteří nechtěli jinak a neslyší zákon Páně! Lidé, uvažujte, stojíte v soudu!